

Hele ki Bir de Ol Dedi mi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Ekim 2024

Her söylence bir aldatı aslında yoksa hayat mıdır bir alıntı mahiyetinde çalıntı gölgelerin nezdinde değil umudun eşliğinde baş verirken sevgi ve yaşama sevinci...

Hırpani bir ruhtan ibaret olabilirim misal...

Ve de ihmal edilmişken benliğim:

Asası kırık bir düş ve güleç bir şarkı ve işte ruhumun söküklerinde saklı tuttuğum o yakarış:

Cengâver bir mevsim ölümsüz bir nazire hicvettiğim ise kendi öyküm kendi ömrüm dik başlı kalemimin izini sürdüğüm bir mimoza bir çöl çiçeği belki de aslında içimde yaşattığım Akdeniz iklimi, kara ikliminin karanlığında ve yağın debdebeli karın kıyısında büyüttüğüm bir erik ağacı ve işte mevsimsiz açan çiçeklerden ibaret iken hem içine sığındığım kale' m bir de gizemin izini süren münferit hecelerin cıvıladığı dimdik kalemimin göğsüne saplanmış o şarapnel parçasından yağın kanın izinde kardığım rengim kandiğim matemim kaybolmakla iştiğal ömrün de son hecesinde saklı kalburüstü hayallerim...

Sessizlik.

Huzur.

Mutlandığım kıyısında ömrün öykündüğüm tüm sözcüklerin gürül gürül sesinde kayıp bir minvalden bin bir yüreğe sektiğim kadar ilham perimin sevdasında boca ettiğim yalnızlığın doğasında saklı bir resim gibi...

Meftunu olduğum şu sözlük:

Hani, içimi deşen yokluk ve ansızın hâsıl olan bir varlık elbet inancın sesinde iman gücünün nezdinde İlahi Adaletle olan inancıyla tutamağım iken umut hayata ve tutduğum onca dal kırılrsa bile

kırmadığım kadar kalemimi kıymadığım kadar kale duvarlarımda açan çiçeklere...
Öyküm birden başlamadı.
Binden geriye saydığım bir yaz akşamı.
Hicretin övücü.
Yalnızlığın hörgücü.
Sığınağım ve sağanağım ve sarmalında hidayetin...
Göz ucumda değil gönlümün surunda açan çiçeklerin...
Koklamaya dahi kıyamadığım.
Kapıp da koyuverdiğim kadar kendimi.
Taş taşıyıp da kolum yorulmuşsa ne ki...
Aşkla andığım kadar hüznümün rahmetini.
Bir bilge ki sırdaşım.
Bir bilgi ki ulaşılabilir sınırlarım.
Ve mihenk taşı ömrün.
Taşkınlık yapan cehaletin sürmanşet yenilgisi.
Tahayyül ettiğimden de öte imiş meğer hayat ve hayallerimin g/örüntüsünde tasarladığım bir mevzu
flan da değil sadece.
Göğsümü gere gere sevdiğimi söylediğim en çok da intikal etmediği kadar kimi asalak beyinlere...
Beylik söylemler.
Bencileyin sevenler.
Beyhude olduğunu düşünen kimse hayallerimin ve işte bir ırgat gibi ve işte bir düş mevsimi baş veren
şiiir gibi umut gibi kapışan yerin göğün değil şerrine lanet okuduğum iblisin hiç değil b/aktığım kadar
önüme peşim sıra gelen hayallerim ve yıldız kimliğimin kuyruğuna basanların değil Allah yolunda
yaşanan doğruların ferinde bir neferim ben:
Allah izin versin yeter ki...
Yeter ki sönmesin ışığım ve İlahi Adaletin izinde...
Seyrelen zamanın saçları misali saniyelerin bir asra günlerin bir sırra tekabül ettiği...
Perdeli gözlerden uzak tutsun beni Rabbim ve kazadan beladan iftiradan da korusun yeter ki.
Annemin sesinde.
İki nefes arası öldürdüğüm nefsin nezdinde.
Umudun da kalesi iken yaşama sevincim ve yazma gayretim.
Ödün vermediğim kadar değerlerimden ödünç aldığım değil elbet yürek ve kelam ve kalem en çok da
diklendiğim yalana en çok da hislendiğim her ezan vakti rükû ettiğim Rabbin makamına kabul etsin beni
yeter ki yüce Mevla.
Rüşünü ispatlamışken içimde esen rüzgâr.
Dingin bir hayata öykündüğüm bazen hayta bir sevince sığdıramadığım kadar bentleri aştığım
bedenimden taşıdığım ve işte masalların gerçeğe dönüştüğü aşkın ve ilham perimin nezdinde bilinmez
tevafuk ettiği göreceli iken mutluluk ve işte huzurun nakşettiği nüktedan bir yürek ve içten edilen her
dua ve duayeni ömrün kolluk kuvvetim iken de sevgi aslında rücu eden her duygunun dibin görsem de

hayatın ve işte o devasa asamda saklı anılarım anlarım tüm hatıralarım.

Eşref saatine denk düşmüşken kaderin ve bir imla hatasında kaderin nakşettiği kaderin izinde hüznün nezdinde ve soğuk rüzgârların estiği insan nefsine uzaklığım kadar baş başa kaldığım kadar iç dünyamın her zerresine eşlik etmenin de nüktedan vecizesi iken yaşama sevincim:

Mutlak bir mutluluğu...

Mukaddes bir yolculuğu da bahşetmişken yüce Huda...

Her "ol" dediğinde ve olmazın oluru hayalimi gerçek kılan inancımın seyrinde Allah aşkı ile yanan ateşin tek kıvılcımı dahi nice mucizeye delalet o hisle ve de hissikablelvuku iken bir ömrün bir saniyeye tekabül ettiği kadar hayatın zaaflarına kafa tuttuğum kadar da zalime ve nefrete.

Hüzün nasıl ki hoyrat bir esinti...

Ve işte yüzölçümünde ömrün korunaklı dünyalarımızı da korusun yeter ki yüce Mevla ve korusun ki bizler de huzurun dünyasında ve künyesinde nice yıkılmaz külliye inşa edelim elbet inancın ve umudun ve sevginin ışığında da sönmesin asla huzurun ve mutluluğun ferisi...

Bir noktaya sadece bir noktaya tekabül eden varlıklarımızı da kutsasın yeter ki yüce Mevla...

Hele ki: bir de "ol" dedi mi...